

Og så "Same procedure as last year!"

Godkendelse af skolen og dens undervisning fra min side. Det er spændende at komme her, og ikke på den "SPÆNDENDE" måde, men med ordets egentlig betydning. Der er spænding hos mig, når jeg tager hertil, fordi det oftest er en skole, som har bygget ovenpå det bestående, og hvordan er det så?

Ja altså rent tilsyns-mæssigt er det trygt, godt og efter forordningerne, og friskolelovens krav. Også kravet om at undervisningen skal foregå på dansk

Der er årsplaner for klasserne, og de er lavet med mål, som i den grad klæder eleverne på til at begå sig i vores samfund. Årsplanerne er detaljerede, og lærerne vil udvikling. Der skal være et alders-svarende fagligt niveau, som udfordrer eleverne. De skal udvikle sig personligt, og de er i et menneskeligt samspil, som også flytter dem fremad i deres liv. Planerne er en ting, men virkeligheden lever op til planerne, og det kan skyldes, at lærerne kender deres elever og deres sted. Der er realitet bag de høje mål, og der bliver taget hånd om alle elever. De udfordrede bliver løftet, og de sikre bliver udfordret, og det foregår med professionalitet og heldigvis også med en grundlæggende varme og kærlig omsorg.

Når jeg over året er her på tilsyn, bliver besøgene en blanding af samtaler med skoleleder Kent og samtaler med lærerne. Og så går en stor del af tiden med at være ude i klasserne for at se, opleve og mærke undervisningen og eleverne.

Skolens generelle niveau, og undervisningens ditto står langt mål med, hvad man kan sammenligne fra Folkeskolen.

I en tid, hvor investeringerne i bygninger og apparatur i Folkeskolen enten står standby eller er for nedadgående, forbedrer og fornyer Uhre Friskole sig med adstadigt, men dog imponerende tempo.

Og det er måske lige det, som er kendetegnende for skolen. Der behøver ikke at være store armbevægelser og skrål, for at der sker noget. Ikke at vi er flyttet til Mors og den kendte lov derfra, men glæden kommer ikke nødvendigvis fra andres beundring. Her på skolen virker det oftest, som om den kommer indefra hos hver især og i sammenspillet.

Det er lidt interessant at se, at lærerne ofte bruger sig selv til at underVISE eleverne i at være i et SAMfund som det danske med frihed og folkestyre.

Børnene kan se, at der på mange forskellige niveauer skal være respekt for det andet menneske, og det gælder også, når det drejer sig om grundlæggende respekt for friheds-begreber og menneske-rettigheder.

Når eleverne ser, at der skal tages hensyn til andre i flere forskellige sammenhænge, og når de hører om det, så har det effekt, og eleverne tager det med i deres dagligdag både på og udenfor skolen.

Det oplever jeg, når jeg er på tilsyn, og det er optimalt, når de grundlæggende værdier ved indlæring ikke bare er med i rygsækken, men også bruges i hverdagen.

Og det er et menneskesyn, det handler om.

Og det er interessant i forhold til vores danske smørklat for tiden.

Skolen her står for et gammeldags/forældet? menneskesyn, hvor ikke kun resultatet er vigtigt, men nok så meget hvordan man når derhen. En gammel højskole/friskole/efterskole-tanke, hvor processen har dannelses-værdi. Og dannelse er mere end uddannelse. Det er også et spil med hjertet, og det er en måde at forstå mennesker på, også selv om man ikke genkender dem og deres.

Jeg var for nylig til et oplæg af nu tidligere formand for Det etiske Råd, Jacob Birkler, som talte om menneskesyn til eftersyn.

Han talte om, at menneskesyn på en bred måde handler om at se. Det er nemt at forse sig, og hvordan ser man klart, hvis man ikke genkender noget.

Jeg skal ikke trætte jer med en lang udredning om hans pointer, selv om de var interessante, men jeg kom til at tænke på menneskesyn og etik i forhold til den her skole, fordi Uhre Friskole vil udvikling, men uden at smide barnet ud med badevandet.

Jeg får lyst til at kalde skolen for en nytteløs oase, for vi er langsomt ved at forandre vores blikke på hinanden til at handle om nytte, og det sker ikke hør.

Det nytter at have et menneskesyn, hvor det handler om den anden og ikke en selv. I hvert fald i et grundlæggende friskoleperspektiv.

Og så bliver frivillighed pludselig også af hjertet og ikke en foreteelse, der bliver lavet, fordi det skal på cv'et.

Når skolen her kan køre, som den gør, så skyldes det rigtig mange frivillige indsatser, og det skaber fællesskab.

Og uden fællesskab var årets største udfordring heller ikke blevet løst så gnidningsløst.

Jeg har selvfølgelig observeret, at skolen har været ramt af sygdom og fravær. Og der kom ånden rigtig ud i det åbne. Lærerne trådte endnu mere i karakter end før, og de fik undervisningen til at hænge sammen for alle elever på trods af udfordringerne. Alle lærere har taget det som en udfordring, og selv om nogle har været udfordret mere end andre, så er det fællesskabet, som har løftet udfordringen. Et menneskesyn, som ikke handler om mit og dit, men om at løfte opgaverne i flok for at nå videre og fremad i en lærerig proces.

Jeg har været her i mange år, og haft respekt for lærer-kollegiet, men som tilsynsførende kipper jeg på hatten for indsatsen i år. Det har været at VÆRE friskolelærer helt ind i praksissens hjerte.